



Arrest

nr. 151 677 van 3 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 15 mei 1973 in het dorp Roghani in het district Rodat van de provincie Nangarhar. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Pashtu van etnie en soennitisch moslim van religie. U bent getrouwd en u hebt zes kinderen.

U studeerde af van het middelbaar in 1996, waarna u geneeskunde studeerde. U behaalde uw diploma geneeskunde in 2004. Hierna opende u in Roghani een privékliniek. Deze kliniek bleef doorheen de jaren af en aan open tot uw vertrek uit Afghanistan. Van 2008 tot 2010 werkte u in Jalalabad en ook in de provincie Laghman als trainer brandpreventie bij de NGO Sozo. Van 2011 tot 2012 was u een jaar aan de slag bij Westex Medical Solutions in Kabul. In juni 2012 begon u in Jalalabad te werken als assistent voor Muhtarama Amin, lid van de provincieraad in Nangarhar. U deed dit tot net voor uw vertrek.

Rond september 2013 begon u telefoonoproepen en GSM-berichten te krijgen waarin u werd gevraagd informatie over de provinciale raad door te spelen. U nam dit toen niet heel serieus. Op 26 of 27 oktober kreeg u vervolgens een eerste brief van de taliban. Hierin werd u opnieuw gevraagd informatie over de raad te geven. Tijdens de telefoongesprekken en ook in deze brief verweten de taliban u dat u ooit had nagelaten hun gewonden te verzorgen die bij een talibanactie waren gevallen. Na deze eerste brief droeg u de verantwoordelijkheid van uw kliniek over aan iemand anders en u kwam nog slechts zelden naar het dorp. In Jalalabad verbleef u bij een vriend van u, H.J.. Op 11 november belde uw neef J.A. u. Hij woonde eveneens in Rodat. Diezelfde dag kwam hij samen met uw vrouw naar Jalalabad en ze toonden u een brief die de taliban de vorige nacht persoonlijk bij uw neef waren komen bezorgen. Die taliban stelden dat u niet gehoorzaamde en dat ze u dus overal zouden vinden en vermoorden. Hierna vroeg uw vrouw u de regio te verlaten. Via een vriend contacteerde u een smokkelaar en de volgende dag trok u met de smokkelaar naar Kabul.

Op 14 november 2013 begon u uw reis. Van Kabul vloog u naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u illegaal via Griekenland, Italië en Frankrijk naar België.

Na uw vertrek verhuisden uw vrouw en kinderen naar een neef aan vaders kant van u in het district Khanabad van de provincie Kunduz. Na uw vertrek had u met deze neef nog contact, alsook met een neef in uw geboortestreek die u uw documenten bezorgde. Verder had u met niemand in Afghanistan contact.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: 17 foto's van uw werk voor Muhtarama Amin, een document van de postzending vanuit Afghanistan, uw taskara, een aanbevelingsbrief van Sozo, een certificaat van Sozo, een badge van Sozo, twee aanbevelingsbrieven van de provinciale raad, uw badge van de provinciale raad, een certificaat van Westex, uw universitair diploma en twee brieven van de taliban.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Verscheidene elementen in uw beschrijving van hoe de taliban u vroegen voor hen te spioneren en hoe ze vervolgens besloten u te vermoorden toen u niet voldeed zijn namelijk problematisch.

Ten eerste is de opzet van de taliban weinig aannemelijk. Wat ze u vroegen - vertrouwelijke informatie van de provinciale raad doorspelen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 22/04/2014 [1], p. 12, 13, 14, 15) - was redelijk substantieel en vereiste bovendien een zeker vertrouwen. Hoogstwaarschijnlijk konden de taliban immers niet controleren wat u hen vertelde over de provinciale raad, zodat de waarde van uw informatie volledig afhing van het vertrouwen dat zij in u hadden. In de context van een conflict wordt vertrouwen des te belangrijker. De taliban konden immers niet uitsluiten dat u zou veinzen met hen samen te werken, terwijl u in feite samenwerkte met de veiligheidsdiensten. U werkte immers voor een lid van de provinciale raad (zie CGVS 1, p. 6, 8 en zie gehoorverslag CGVS dd. 23/09/2014 [2], p. 7). In dat geval zou u erin kunnen slagen de veiligheid van de taliban ernstig te compromitteren. Gegeven het belang van vertrouwen kan men dus stellen dat de aannemelijkheid van uw relaas in grote mate afhangt van de mate waarin de taliban u konden vertrouwen. Dat blijkt echter zeer beperkt te zijn. Voorgaande aan hun vraag om voor hen te spioneren had u immers geen enkele band met de taliban (zie CGVS 1, p. 10 en zie CGVS 2, p. 4) en aangezien u stelt zich nooit te hebben uitgesproken voor of tegen de taliban (zie CGVS 2, p. 4), lijkt het ook zeker dat zij nooit het idee kunnen hebben opgedaan dat u hen eigenlijk wel zou willen steunen (zie CGVS 2, p. 4). Het gebrek van vertrouwen terwijl dat van groot belang is, vormt een bevreemdend element in uw relaas.

Ten tweede en aansluitend is na bovenstaande argumentering uw beschrijving van de communicatie door de taliban weinig overtuigend. Via hun communicatie met u moesten zij er immers in slagen u zo ver te krijgen dat u op vertrouwelijke wijze met hen zou samenwerken. Jullie samenwerking moest echter van nul beginnen, en in feite zelfs van een stuk minder. Met uw werk (zie CGVS 1, p. 6, 8 en zie CGVS 2, p. 7) stond u immers duidelijk in het kamp van de overheid en zoals hierboven uiteen gezet hadden de taliban geen enkele reden om aan te nemen dat u hen toch goed gezind zou zijn. Alles hing dus af van de communicatie. In plaats van u geleidelijk voor hen te proberen winnen via persoonlijke contacten en een band van afhankelijkheid te creëren, werd u enkel telefonisch en per brief gecontacteerd en van in het begin vroeg men u onmiddellijk voor hen te spioneren (zie CGVS 1, p. 11, 12, 14 en zie CGVS 2, p. 4). Deze onpersoonlijke en bruuske aanpak heeft sowieso weinig kans op slagen. Dat de taliban u dus zo zouden proberen te overtuigen is vreemd.

Ten derde vormt de tweede en laatste brief die u van de taliban kreeg een opmerkelijk element. Hierin vragen ze immers niets meer van u, maar stellen ze zonder meer dat ze u zullen doden (zie CGVS 1, p. 13). Dit fungeert in feite als een waarschuwing waardoor u de gelegenheid hebt om uw maatregelen te nemen en eventueel te vertrekken. Dit is opmerkelijk omdat ze zo, binnen de context van uw relaas, hun doestelling u te doden aanzienlijk bemoeilijkten.

Ten slotte is uw bijzonder snelle vertrek uit Afghanistan een heel opvallend element. Drie dagen nadat u de laatste brief kreeg had u het land namelijk al verlaten (zie CGVS 1, p. 13, 14). Het is niet evident om op zo'n korte termijn betaalbare vliegtuigtickets te bekomen en ook ontzegde u uzelf met zo'n snel vertrek de gelegenheid om u afdoende voor te bereiden en degelijk afscheid te nemen. Voldoende redenen dus om uw vertrek wat uit te stellen en bijvoorbeeld enige weken in Kabul te blijven. Daartegenover stelde u dat, een keer u uw tweede brief kreeg, u nergens in Afghanistan veilig zou zijn (zie CGVS 1, p. 16, 17). Het is echter niet ernstig te stellen dat de taliban u binnen enkele weken in Kabul zouden vinden en een poging zouden ondernemen u daar te doden. Zelfs indien men aan uw vluchtrelaas geloof zou hechten, heeft u niet het profiel dat de taliban zich dusdanig zouden inspannen om u snel uit te schakelen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie de informatie toegevoegd in de blauwe map in het administratief dossier) blijkt immers dat de Afghaanse veiligheidsdiensten Kabul-stad stevig in handen hebben en dat de anti-overheidsgroeperingen zich toeleggen op complexe aanslagen tegen doelwitten met een hoog profiel zoals Afghaanse overheidsinstellingen en de internationale aanwezigheid in de stad. Zelfs binnen de context van uw relaas kan het niet overtuigen dat u werkelijk zou geloven dat de taliban omwille van u van bovenstaand patroon zouden afwijken en de aanzienlijke en risicovolle inspanning zouden doen om u in deze door de overheid beheerste metropool te vinden en te doden. Een ander element dat het vreemde karakter van uw vertrek uit Afghanistan aantoonde is de financiering van uw reis: u verklaarde dat een vriend in Herat, Ahmad, uw reis voor u regelde en betaalde, maar dat u niet weet om hoeveel geld het ging en dat jullie niets afspraken wat de terugbetaling betreft (zie CGVS 1, p. 11 en zie CGVS 2, p. 7, 8). Zoals algemeen geweten loopt de kost van dit soort illegale reizen naar Europa tot in de ettelijke duizenden USD. Dit is geen onaanzienlijk bedrag en dan zou het heel vreemd zijn moest Ahmad dit zonder enige garantie of afspraak hebben voorgeschieden en moest u dit zonder enige bedenking hebben aangenomen. De manier en termijn van afbetalingen zouden uw financiële vooruitzichten immers beslissend kunnen beïnvloeden. Uw verklaringen over uw vlucht uit Afghanistan kunnen bijgevolg bezwaarlijk overtuigen. Aangezien dit een belangrijk onderdeel van uw vluchtrelaas is ondergraaft deze bevinding op ernstige wijze de geloofwaardigheid van dat relaas.

Bovenstaande elementen tezamen genomen, moet worden geconcludeerd dat u uw spionagerelaas niet aannemelijk kon maken.

Dan dient nog kort een kwestie besproken te worden die u met deze spionagekwestie in verband bracht, namelijk de beschuldiging van de taliban dat u ooit bij een talibanaanval hun gewonden niet ging verzorgen (zie CGVS 1, p. 17 en zie CGVS 2, p. 4). Deze beschuldiging dient echter enigszins gerelativeerd te worden, zowel wat betreft het onderwerp van de beschuldiging als de ernst ervan. Het is immers niet zo dat u rechtstreeks werd geconfronteerd met een gewonde talibanstrijder en die vervolgens weigerde te behandelen. U hoorde van een gevecht tussen de taliban en de veiligheidstroepen waarbij gewonden vielen, maar u ging niet op eigen initiatief ter plaatse om gewonden te vinden en te behandelen (zie CGVS 1, p. 17 en zie CGVS 2, p. 4). Dat werd u toen ook niet gevraagd (zie CGVS 1, p. 17 en zie CGVS 2, p. 4). Verder dient aangestipt te worden dat niemand u dit ooit verweet tot de door u gerelateerde spionagekwestie (zie CGVS 1, p. 17). De periode tussen die aanval en de spionagekwestie lijkt verscheidene jaren te beslaan. In uw verklaringen hebt u het immers over 'lang geleden' en over de veranderingen in de veiligheidssituatie de laatste jaren die maakten dat de taliban u nu wel over die kwestie aanspraken en toen niet (zie CGVS 1, p. 17). Deze beschuldiging kaderde u in de poging van de taliban om u voor hen te doen spioneren. Die poging werd, zoals hierboven uitgelegd, echter niet aannemelijk bevonden. Het is onwaarschijnlijk dat deze kwestie van de gewonde taliban op zichzelf aanleiding zou kunnen geven tot ernstige vervolging. De beschuldiging is immers eerder vergezocht en de feiten dateren al van enige tijd geleden.

Naast uw concrete vluchtrelaas dient het CGVS eveneens te onderzoeken of u om andere redenen het slachtoffer zou kunnen worden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. In uw geval dient gekeken te worden naar uw werk als persoonlijke assistent van het provincieraadslid Muhtarama Amin en uw voorgaande jobs. Men moet echter concluderen dat geen enkele van uw vroegere activiteiten van die aard zijn dat zij met enige waarschijnlijkheid aanleiding zouden kunnen geven tot vervolging nadat u ermee stopte en buiten uw regio van herkomst. Dit laatste punt wordt verderop besproken.

U had gedurende jaren uw eigen dokterspraktijk (zie CGVS 1, p. 6, 7, 8) en daarnaast werkte u bij Sozo en Westex (zie CGVS 1, p. 6). U vermeldde nergens omwille van die jobs problemen gehad te hebben en u stopte bij Sozo en Westex omdat het contract ten einde liep (CGVS 1, p. 7), niet omwille van een bepaalde vrees. De aard van deze jobs lijkt ook geen aanleiding voor problemen te geven. Sozo noch Westex waren herkenbaar als buitenlandse instellingen. De stichter van Sozo was een Afghaanse Amerikaan, maar verder was al het personeel volledig Afghaans (zie CGVS 1, p. 7). Voor Westex gaf u training aan de Afghaanse werknemers van een Duitse organisatie (zie CGVS 1, p. 8), maar Westex zelf is in wezen een Afghaans bedrijf (zie de print-out van hun website in de blauwe map in het administratief dossier).

Uw job als persoonlijke assistent van Muhtarama Amin (zie CGVS 1, p. 6, 8) dient met grote aandacht bekeken te worden. Als vrouwelijk provincieraadslid plaatst zij zich immers aan de kant van de overheid en past zij niet in het maatschappijbeeld dat de taliban nastreven en dit zou eventueel een weerslag op u kunnen hebben. Hier dient echter te worden opgemerkt dat uw takenpakket niet van die aard is dat u zelf als politieke actor, en in die zin mogelijk doelwit, zou kunnen worden beschouwd nadat u met uw werk stopte. U assisteerde haar immers enkel binnen Nangarhar en vergezelde haar niet naar evenementen buiten de provincie (zie CGVS 2, p. 7). Verder onderhield u zelf geen intensieve contacten met belangrijke politieke figuren (zie CGVS 2, p. 7) en ten slotte bestonden uw taken eruit Muhtarama Amin te assisteren, vergaderingen op te volgen en rapporten voor haar voor te bereiden (zie CGVS 1, p. 8). Daaruit blijkt duidelijk dat u geen politiek initiatief neemt en niet kan beschouwd worden als politieke actor. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat de taliban die mening wel zou zijn aangedaan. Zo komt men tot de conclusie dat hier geen elementen zijn die aanleiding zouden geven tot vervolging wanneer u dit werk stopt zette.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood

aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de COI-documenten in de blauwe map in het administratief dossier) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afgaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviséerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omringende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omringende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In uw geval dient gezegd dat u geen familiaal netwerk in Jalalabad zelf hebt. Uw dichtste familie zijn uw zus en uw neven in uw geboortedorp (zie CGVS 1, p. 4 en zie CGVS 2, p. 2, 8). Het volledige district Rodat, waarin uw geboortedorp zich bevindt (zie CGVS 1, p. 2), valt echter binnen een straal van zo'n 30 kilometer vanuit Jalalabad (zie kaart Nangarhar in de blauwe map in het administratief dossier). De beperkte afstand tussen uw geboortestreek en Jalalabad is een eerste element dat doet vermoeden dat Jalalabad binnen uw dagelijkse leefwereld viel. Belangrijker is dat u doorheen uw academische en professionele loopbaan steeds nauw met Jalalabad was verbonden: u studeerde daar verscheidene jaren (zie CGVS 1, p. 5), deed uw geneeskundige stages daar (zie CGVS 2, p. 6), werkte daar zo'n twee jaar in het kader van uw job bij Sozo (zie CGVS 1, p. 6, 7) en werkte daar opnieuw ongeveer een jaar als assistent van Muhtarama Amin (zie CGVS 1, p. 9). U bent dus zeer vertrouwd met Jalalabad-stad en gezien uw verscheidene academische en professionele activiteiten in degelijke posities in de stad mag men stellen dat u daar ook een uitgebreid netwerk van contacten hebt. Ter illustratie verkreeg u uw job bij Sozo via een dokter die u kende van uw stageperiode (zie CGVS 2, p. 6) en ook had u een goede band met uw ex-collega van Sozo, dokter H.J. (zie CGVS 1, p. 13 en zie CGVS 2, p. 6). Logischerwijs leerde u via uw werk voor Muhtarama Amin ook verscheidene invloedrijke mensen uit Nangarhar kennen. Uit uw verklaringen bleek dat uw netwerk zich niet beperkt tot Jalalabad: het hoofdkantoor van Sozo bevindt zich in Kabul, dus kan men verwachten dat u daar ook mensen kent. Belangrijker is dat u zelf ook een jaar in Kabul werkte en daar toen ook verbleef (zie CGVS 1, p. 3). Dat werk vond u via uw studiegenoot dokter G.Z. (zie CGVS 2, p. 6). Uw uitgebreide netwerk in acht genomen, kan men verwachten dat u in Jalalabad initieel kan worden opgevangen.

Verder heeft u ontegensprekelijk de nodige capaciteiten en ervaring om op korte termijn werk te vinden: u bent een dokter met ervaring in een eigen praktijk en in organisaties als Sozo en Westex (zie CGVS 1, p. 4, 6, 7). Ook deed u administratieve en beleidsmatige ervaring op bij Muhtarama Amin (zie CGVS 1, p. 6, 8). Het is ook duidelijk dat u mobiel genoeg bent om u overal in Afghanistan te bewegen: u werkte, zoals eerder gesteld, reeds in Jalalabad en Kabul en voor die jobs reisde u ook regelmatig naar andere

delen van Afghanistan (zie CGVS 1, p. 3, 6, 7). Niet onbelangrijk in Afghanistan is dat u beide landstalen, Dari en Pashtu, spreekt en verder ook wat Engels (zie CGVS 1, p. 5). Eveneens toonde u een capaciteit van zelfstandig werken en initiatief nemen via uw eigen praktijk (zie CGVS 1, p. 5 en zie CGVS 2, p. 3, 6). Met deze vaardigheden moet u in staat kunnen zijn om op korte termijn een inkomen te krijgen om zo voor uw gezin te kunnen instaan. Ten slotte moet er op worden gewezen dat u nog steeds uw huis in Rodat en wat landbouwgrond bezit (zie CGVS 2, p. 2-3). U hebt dus wel enig vermogen in Afghanistan. Uw problemen met de taliban zouden de verkoop daarvan kunnen bemoeilijken (zie CGVS 2, p. 3), maar zoals hierboven aangetoond kon u die problemen niet aannemelijk maken.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker wijst erop dat zijn profiel niet betwist wordt: hij had jaren een eigen dokterspraktijk en was werkzaam voor twee internationale firma's (Sozo en Westex). Daarna werd hij medewerker van Muhtarama Amin, een vrouwelijk provincieraadslid. Hij voert aan dat moeilijk kan gesteld worden dat hij niet wordt gezien als iemand die een politieke keuze heeft gemaakt, alsook dat het moeilijk als evident kan worden beschouwd om voor een vrouwelijke politica te werken in Afghanistan. Tevens merkt hij op dat Westex en Sozo weldegelijk twee internationale firma's zijn met een buitenlands profiel. Hij wijst erop dat verweerder in de bestreden beslissing zelf vermeldt dat personen zoals verzoeker regelmatig in aanslagen betrokken geraken.

Wat betreft de benadering door de taliban, stelt verzoeker dat de tweede brief een beslissing van de militaire raad van de taliban betrof, zodat hij daadwerkelijk werd veroordeeld door hun schaduwregering. Verweerder voegt volgens hem geen informatie toe betreffende de werkwijze van de taliban en gaat louter af op eigen subjectieve stellingen. Gelet op zijn positie is het volgens hem niet onaannemelijk dat de taliban dergelijke mensen aan hun kant trachten te winnen, ook al is er voorheen geen contact geweest. Verweerder maakt niet op een afdoende manier aannemelijk dat de werkwijze van de taliban anders zou zijn dan door verzoeker aangehaald. Hij wijst erop dat hij ook diverse documenten heeft voorgelegd, doch hij kan geenszins te weten komen waarom deze niet in aanmerking worden genomen. Verzoeker voegt stukken toe aan zijn verzoekschrift waaruit volgens hem blijkt dat de taliban invloed zoekt in alle regionen en daartoe zelfs zo ver gaat als het contacteren van vroegere vijanden. Dat een vertrouwensband een *conditio sine qua non* zou zijn voor een contactname door de taliban, vindt geen enkele steun. De taliban werkt volgens verzoeker weldegelijk op de manier zoals hij het heeft uiteengezet: zij contacteren eerst telefonisch, vervolgens uiten zij bedreigingen indien niet aan hun eisen wordt voldaan, alvorens zij een dreigbrief sturen waarin doodsb bedreigingen worden geuit.

Vervolgens meent verzoeker dat redelijkerwijze van hem verwacht kan worden dat hij niet talmt maar er alles aan doet om zich zo snel mogelijk in veiligheid te brengen. Dat hij zeer kort na de bedreiging zijn land van herkomst heeft verlaten, toont volgens hem aan dat hij terecht een vrees koesterde. Hij werd

geholpen door een vriend en hij heeft tijdens zijn gehoor aangegeven dat deze vriend ofwel terugbetaald zou worden in cash, ofwel door verkoop van gronden.

Verzoeker wijst er nog op dat de Afghaanse autoriteiten niet in voldoende bescherming kunnen voorzien.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het *fair play*-beginsel en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Volgens verzoeker wordt er in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld dat hij zich in Jalalabad zou kunnen vestigen. Hij stelt dat verweerder faalt in zijn “zogenaamd onderzoek” naar verzoekers persoonlijke omstandigheden. Hij wijst erop dat hij geen enkele familie heeft in Jalalabad. Dat Rodat in vogelvlucht op 30 kilometer van Jalalabad ligt en dat hij er in zijn leven geweest is voor zijn werk, kan volgens hem niet volstaan bij de beoordeling of hij er samen met zijn gezin effectief kan overleven op sociaal en economisch vlak. Hij stelt ook te hebben aangegeven dat zijn zestienjarige zoon ook met problemen zal worden geconfronteerd. De verwijzing naar het standpunt over alleenstaande mannen mist elke grondslag nu hij bij terugkeer niet als een alleenstaande man kan worden beschouwd, er zijn minderjarige kinderen in het spel, aldus verzoeker. Volgens verzoeker zal hij bij terugkeer *de facto* een IDP worden en zal hij overgeleverd worden aan geweld en gewapende groeperingen. Hij meent te zullen worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). “*Er is namelijk een onmogelijkheid zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontnemen*”. Verzoeker verwijst naar de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013. Niettegenstaande het feit dat hij dient beschouwd te worden als een IDP en niet als een “terugkeerder” uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precaire positie van “terugkeerders”. Veel Afghaanse terugkeerders vormen een bijzondere categorie van “people of concern”. Verzoeker verwijst naar een rapport van UNHCR. De toestand van terugkeerders is volgens hem vergelijkbaar met die van ontheemden en hun onmogelijkheid om te hervestigen vormt een gevolg van het gewapend conflict. Verzoeker verwijst opnieuw naar de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013. De moeilijkheden van de terugkeerders tonen volgens hem de negatieve gevolgen van het conflict aan op de hervestigingsmogelijkheden en de gedwongen aard van de bewegingen van de Afghaanse bevolking. Hij wijst erop dat verschillende ngo’s aangedrongen hebben op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan.

Tevens wijst verzoeker erop dat volgens UNHCR de beoordeling geval per geval dient te gebeuren. Daarbij is volgens hem een beoordeling van de mensenrechtensituatie en de sociaal-economische situatie in de desbetreffende regio op het moment van de beoordeling belangrijk. Verweerder heeft geen dergelijke beoordeling gemaakt, aldus verzoeker. Verzoeker verwijst naar een aantal rapporten en stelt dat er geen sprake kan zijn van een redelijk intern vestigingsalternatief in Jalalabad.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 3 EVRM, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker tracht, onder verwijzing naar een reeks rapporten en persartikelen, aan te tonen dat het in de volledige provincie Nangarhar (inclusief zijn district Rodat) niet veilig is. Tevens stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift als volgt: *"Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, § 2, punt c, is tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt. De interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt. Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is."*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift : 13 rapporten (stukken 3, 5-8, 11, 13-17 en 21-22), 6 artikelen (stukken 4, 9-10 en 18-20) en informatie over Sozo en Westex (stuk 12).

Met een aangetekend schrijven van 18 augustus 2015 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota 16 persartikelen bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Per drager brengt verweerder op 21 augustus 2015 de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10): de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad"* van 10 maart 2015 (bijlage 1) en de COI Focus *"Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan"* van 10 juli 2015 (bijlage 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker aanvoert dat hij weldegelijk een risicoprofiel heeft omdat hij werkte voor een vrouwelijke politica, dient opgemerkt dat er in de bestreden beslissing terecht op gewezen wordt dat verzoekers takenpakket ten tijde van zijn tewerkstelling als persoonlijk assistent voor Muhtarama Amin niet van die aard is dat hij kan beschouwd worden als een politieke actor. Het feit dat hij voor een vrouwelijke politica werkte doet hier op zich geen afbreuk aan. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel zou kunnen blijken en komt niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen geen dienstig verweer is. Verder stelt verzoeker dat Westex en Sozo weldegelijk internationale firma's zijn met een buitenlands profiel. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoeker noch tijdens zijn gehoor op het CGVS, noch in onderhavig verzoekschrift een persoonlijke vrees aanvoert omwille van zijn tewerkstelling bij voormelde bedrijven. Uit de karige informatie die verzoeker met betrekking tot Westex en Sozo bijbrengt (verzoekschrift, stuk 12) valt verder niet af te leiden dat het om bedrijven gaat die een buitenlands profiel hebben, temeer daar verzoeker zelf verklaarde dat er bij Westex enkel Afghanen tewerkgesteld waren (gehoorverslag CGVS 22 april 2014 (hierna: gehoor I), p. 7). Hoe dan ook stopte verzoeker met zijn activiteiten bij Sozo al in 2010 en bij Westex in 2011 en verklaarde hij zelf uitdrukkelijk voor deze activiteiten bij beide organisaties nooit problemen te hebben gehad met de taliban (Ibid. p. 6, 7 en 8). Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie aangaande Westex (zie map 'Landeninformatie') blijkt bovendien dat Westex zichzelf profileert als een Afghaanse organisatie.

Wat betreft de werkwijze van de taliban, voert verzoeker aan dat verweerder geen informatie bijbrengt met betrekking tot deze werkwijze. Er kan echter redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de taliban op een voorzichtige en bedachtzame wijze tewerk gaan wanneer zij iemand trachten aan hun zijde te winnen door het aanspreken van personen die werkzaam zijn voor de Afghaanse overheid, gelet op het risico dat zij daarbij lopen om zelf in ernstige problemen te geraken. Verzoeker meent dat zijn weergave van de werkwijze van de taliban weldegelijk aannemelijk is en verwijst naar een aantal rapporten en een artikel (verzoekschrift, stukken 16-18). Uit deze stukken valt echter geenszins af te leiden dat verzoekers weergave van de werkwijze van de taliban plausibel is. Evenmin valt eruit af te leiden dat er in de bestreden beslissing onterecht wordt gesteld dat de taliban voorzichtig tewerk gaan en dat een zekere vertrouwensband tussen de taliban en de persoon die zij contacteren, aangewezen is. Wat betreft de tweede brief die verzoeker van de taliban zou hebben ontvangen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), stelt verzoeker dat het een veroordeling betreft door de schaduwregering van de taliban. In welke mate hieruit blijkt dat de werkwijze van de taliban, zoals voorgesteld door verzoeker, aannemelijk zou zijn, kan niet worden ingezien. Verder kan evenmin worden ingezien dat het feit dat het om een beslissing van de militaire raad van de taliban zou gaan, afbreuk doet aan het feit dat het om een doodsb bedreiging zou gaan.

Aangaande zijn vertrek uit Afghanistan voert verzoeker aan dat zijn vriend weldegelijk een garantie op terugbetaling had, ofwel in cash, ofwel door de verkoop van gronden. Tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker evenwel niet te weten hoeveel er voor de reis betaald werd en dat er geen afspraken werden gemaakt met betrekking tot de terugbetaling (gehoorverslag CGVS 23 september 2014 (hierna: gehoor II), p. 7-8).

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen de volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing: *"Dan dient nog kort een kwestie besproken te worden die u met deze spionagekwestie in verband bracht, namelijk de beschuldiging van de taliban dat u ooit bij een talibanaanval hun gewonden niet ging verzorgen (zie CGVS 1, p. 17 en zie CGVS 2, p. 4). Deze beschuldiging dient echter enigszins gerelativeerd te worden, zowel wat betreft het onderwerp van de beschuldiging als de ernst ervan. Het is immers niet zo dat u rechtstreeks werd geconfronteerd met een gewonde talibanstrijder en die vervolgens weigerde te behandelen. U hoorde van een gevecht tussen de taliban en de veiligheidstroepen waarbij gewonden vielen, maar u ging niet op eigen initiatief ter plaatse om gewonden te vinden en te behandelen (zie CGVS 1, p. 17 en zie CGVS 2, p. 4). Dat werd u toen ook niet gevraagd (zie CGVS 1, p. 17 en zie CGVS 2, p. 4). Verder dient aangestipt te worden dat niemand u dit ooit verweet tot de door u gerelateerde spionagekwestie (zie CGVS 1, p. 17). De periode tussen die aanval en de spionagekwestie lijkt verscheidene jaren te beslaan. In uw verklaringen hebt u het immers over 'lang geleden' en over de veranderingen in de veiligheidssituatie de laatste jaren die maakten dat de taliban u nu wel over die kwestie aanspraken en toen niet (zie CGVS 1, p. 17). Deze beschuldiging kaderde u in de poging van de taliban om u voor hen te doen spioneren. Die poging werd, zoals hierboven uitgelegd, echter niet aannemelijk bevonden. Het is onwaarschijnlijk dat deze kwestie van de gewonde taliban op zichzelf aanleiding zou kunnen geven tot ernstige vervolging. De beschuldiging is immers eerder vergezocht en de feiten dateren al van enige tijd geleden."* Deze motivering wordt als vaststaand beschouwd.

De door verzoeker bijgebrachte informatie vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïnterviewd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielaanvraag. Kritiek op het overtuigend motief dat verzoeker zeer snel Afghanistan verliet, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren af en toe incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoien en meestal zonder burgerslachtoffers. Een journalist, tevens voorzitter van de journalistenbond in Nangarhar, antwoordde op de vraag naar de veiligheid op de weg dat ze “volkomen veilig” is maar dat er wel een groot probleem is qua verkeersveiligheid. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter in tegenstelling tot wat verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. (COI Focus; *Afghanistan, Veiligheidssituatie Jalalabad*, 12 en 13, 10 maart 2015).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*” van januari 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afgaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) kan worden afgeleid dat er in de stad Jalalabad geen sprake is van de aanwezigheid van IS. Behalve de groepering "IS in Khorasan" kan er niet met zekerheid gezegd worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban.

De informatie die verzoeker bijbrengt, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In uw geval dient gezegd dat u geen familiaal netwerk in Jalalabad zelf hebt. Uw dichtste familie zijn uw zus en uw neven in uw geboortedorp (zie CGVS 1, p. 4 en zie CGVS 2, p. 2, 8). Het volledige district Rodat, waarin uw geboortedorp zich bevindt (zie CGVS 1, p. 2), valt echter binnen een straal van zo'n 30 kilometer vanuit Jalalabad (zie kaart Nangarhar in de blauwe map in het administratief dossier). De beperkte afstand tussen uw geboortestreek en Jalalabad is een eerste element dat doet vermoeden dat Jalalabad binnen uw dagelijkse leefwereld viel. Belangrijker is dat u doorheen uw academische en professionele loopbaan steeds nauw met Jalalabad was verbonden: u studeerde daar verscheidene jaren (zie CGVS 1, p. 5), deed uw geneeskundige stages daar (zie CGVS 2, p. 6), werkte daar zo'n twee jaar in het kader van uw job bij Sozo (zie CGVS 1, p. 6, 7) en werkte daar opnieuw ongeveer een jaar als assistent van Muhtarama Amin (zie CGVS 1, p. 9). U bent dus zeer vertrouwd met Jalalabad-stad en gezien uw verscheidene academische en professionele activiteiten in degelijke posities in de stad mag men stellen dat u daar ook een uitgebreid netwerk van contacten hebt. Ter illustratie verkreeg u uw job bij Sozo via een dokter die u kende van uw stageperiode (zie CGVS 2, p. 6) en ook had u een goede band met uw ex-collega van Sozo, dokter H.J. (zie CGVS 1, p. 13 en zie CGVS 2, p. 6). Logischerwijs leerde u via uw werk voor Muhtarama Amin ook verscheidene invloedrijke mensen uit Nangarhar kennen. Uit uw verklaringen bleek dat uw netwerk zich niet beperkt tot Jalalabad: het hoofdkantoor van Sozo bevindt zich in Kabul, dus kan men verwachten dat u daar ook mensen kent. Belangrijker is dat u zelf ook een jaar in Kabul werkte en daar toen ook verbleef (zie CGVS 1, p. 3). Dat werk vond u via uw studiegenoot dokter G.Z. (zie CGVS 2, p. 6). Uw uitgebreide netwerk in acht genomen, kan men verwachten dat u in Jalalabad initieel kan worden opgevangen.

Verder heeft u ontegensprekelijk de nodige capaciteiten en ervaring om op korte termijn werk te vinden: u bent een dokter met ervaring in een eigen praktijk en in organisaties als Sozo en Westex (zie CGVS 1, p. 4, 6, 7). Ook deed u administratieve en beleidsmatige ervaring op bij Muhtarama Amin (zie CGVS 1, p. 6, 8). Het is ook duidelijk dat u mobiel genoeg bent om u overal in Afghanistan te bewegen: u werkte, zoals eerder gesteld, reeds in Jalalabad en Kabul en voor die jobs reisde u ook regelmatig naar andere delen van Afghanistan (zie CGVS 1, p. 3, 6, 7). Niet onbelangrijk in Afghanistan is dat u beide landstalen, Dari en Pashtu, spreekt en verder ook wat Engels (zie CGVS 1, p. 5). Eveneens toonde u een capaciteit van zelfstandig werken en initiatief nemen via uw eigen praktijk (zie CGVS 1, p. 5 en zie CGVS 2, p. 3, 6). Met deze vaardigheden moet u in staat kunnen zijn om op korte termijn een inkomen te krijgen om zo voor uw gezin te kunnen instaan. Ten slotte moet er op worden gewezen dat u nog steeds uw huis in Rodat en wat landbouwgrond bezit (zie CGVS 2, p. 2-3). U hebt dus wel enig vermogen in Afghanistan. Uw problemen met de taliban zouden de verkoop daarvan kunnen bemoeilijken (zie CGVS 2, p. 3), maar zoals hierboven aangetoond kon u die problemen niet aannemelijk maken.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties."

Waar verzoeker opmerkt dat hij met zijn gezin zou dienen te verhuizen naar Jalalabad, dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften." (de Raad onderlijnt) Verder laat verzoeker na in concreto aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER